

Ἡ φορολογία τοῦ λαοῦ

Τὰ στατιστικὰ στοιχεῖα πάνω στοῦ καταμερισμοῦ τῶν φορολογικῶν βαρῶν ποῦ πρόσφατα δόθηκαν στήν δημοσιότητα, ἔρχονται νά ἀποκαλύψουν ἄλλη μιὰ πλευρά τῆς ἀντιλαϊκῆς πολιτικῆς ποῦ ἀκολουθοῦν οἱ κυβερνήσεις, ταγοῖ τοῦ μονοπωλιακοῦ κεφαλαίου. Ἐπαληθεύουν πέρα γιά πέρα τίς διαπιστώσεις τῆς λαϊκῆς ἐμπειρίας ὅτι:

- α) Καθεστῶς σκανδαλώδους εὐνοίας ἐπικρατεῖ στή φορολόγηση τοῦ κεφαλαίου.
- β) Ὁ ἐργαζόμενος λαός φορτώνεται ὄλο καί περισσότερο τὰ φορολογικὰ βάρη.
- γ) Ἡ πολιτική θυσιῶν ἐν ὀνόματι τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς οἰκονομίας καί τοῦ συναγωνισμοῦ μέσα στήν Κοινῆ Ἀγορά δέν εἶναι πολιτική οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης, ἀλλά ἀφαίμαξης τῶν ἐργαζομένων καί ἐμπλουτισμοῦ τῶν μονοπωλιῶν.

Στό δωδεκάμηνο Ἰανουαρίου - Δεκεμβρίου 1962 ἀπό ἄμεσους φόρους εἰσπράχθηκε ποσοστό 15,1% τῶν δημοσίων ἐσόδων, ἐναντι τοῦ προγραμματισμένου ποσοστοῦ 16,2%. Εἰσπράχθηκαν δηλαδή ἀπό τήν ἄμεση φορολογία δρχ. 2.760 ἐκ., ἐναντι τῶν 2.960 ἐκ. δρχ. ποῦ πρόβλεφθηκαν στόν προϋπολογισμό τοῦ 1962.

Ἀντίθετα ἀπό τήν ἔμμεση φορολογία τὸ ἴδιο δωδεκάμηνο, ἐνῶ εἶχε προϋπολογισθεῖ ποσό 11.638 ἐκ. δρχ. εἰσπράχθηκε ποσό 12.047 ἐκ. δραχμῶν.

Πιο ἐνδεικτικὴ δμως εἶναι ἡ συγκριτικὴ εἰκόνα τῶν δημοσιονομικῶν στοιχείων τῆς τετραετίας 1960 - 1963:

Εἰσπραττόμενοι Φόροι (1ο τρίμηνο ἔτους Ἰαν. - Μάρτιος)

	Ἄμεσοι	Ἐμμεσοι	Σύνολον εἰς ἐκ. δρχ.
1960	252	2.162	2.997
1961	286	2.525	3.544
1962	334	2.653	3.865
1963	244	2.933	4.086

Ἐνῶ λοιπὸν μεταξύ τῶν πρώτων τριμήνων τοῦ 1961 - 1962 σημειώθηκε ρυθμὸς αὐξησης τῶν ἔμμεσων φόρων 5,1%, στό ἀντίστοιχο τρίμηνο 1962 - 1963 σημειώνεται ἐπιτάχυνση τοῦ ρυθμοῦ αὐτοῦ σὲ 10,6% ποῦ χωρὶς ἀμφιβολία προδικάζει ἀνάλογη αὐξηση τῶν εἰσπράξεων ὀλόκληρου τοῦ 1963.

Περὶ τὸ νά τονίσουμε ὅτι τὸ καθεστῶς τῆς ἐπιτεινομένης φορολογικῆς ἀνισότητος ἄσχετα ἀπὸ κυβερνητικούς ἰσχυρισμούς περὶ ἐξοικονόμησης πόρων γιά ἐπενδύσεις, εἶναι ἀντίθετο σὲ κάθε προοπτικὴ οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης καί κάθε ἀντίληψη κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Οἱ ἔμμεσοι φόροι ἐπιβαλλόμενοι σὲ εἶδη καί ὑπηρεσίες πλατιάς κατανάλωσης πλῆθτον βασικά τὰ χαμηλὰ εἰσοδήματα. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψη τοῦ χαμηλοῦ βιοτικοῦ ἐπιπέδου τοῦ λαοῦ μας καί τῆς ἀνίστης συγκέντρωσης τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος στὰ χέρια ὀλίγων, εἶναι φανερό πὼς ἡ ἐπιβολὴ βαριάς ἔμμεσης φορολογίας κάνει δυσπρόσιτα στό λαὸ ἀκόμα καί τὰ εἶδη πλατιάς κατανάλωσης, περιορίζει τὴ ζήτηση καί ἔμμεσα ἀναστέλλει τὴν κίνηση τῆς οἰκονομίας.

Ἀντίθετα ἡ κλιμακωτὴ ἄμεση φορολογία βοηθαί τὴν δίκαιη ἀνακατανομὴ τοῦ εἰσοδήματος κι' ἔτσι ἐνῶ αὐξάνει τὴ ζήτηση εἰδῶν καί διευρύνει τὴν ἐσωτερικὴ ἀγορά, ὑποβοηθεῖ στήν ἀνάπτυξη τῆς παραγωγικῆς δραστηριότητας.

Τὸ καθεστῶς τῆς φορολογικῆς ἀνισότητος δέν εἶναι ἀκόμα ἄσχετο καί μὲ τὸν χαρακτῆρα τῶν εἰσαγομένων εἰδῶν. Αὐξάνει μοιραία τὰ διαθέσιμα τῶν ἀνωτέρων τάξεων γιά εἶδη πολυτελείας καί περιορισμένης κατανάλωσης ποῦ κατὰ τὸ πλεῖστο εἰσάγονται ἀπὸ τὸ ἐξωτερικό. Αὐτὴ βασικά τὴν ἐξήγηση θὰ πρέπει νά δόσουμε στό γεγονός ὅτι τὸ 1962 οἱ εἰσαγωγεῖς εἰδῶν ὄχι βασικά βιομηχανικῆς κατανάλωσης αὐξήθηκαν σὲ ποσοστό 18,5%

του συνόλου των εισαγωγών καταναλώσεων, σε σύγκριση με το ποσοστό της πρό του 1959 τετραετίας που ήταν 13,5%.

Ο ευνουκκρατικός χαρακτήρας της δημοσιονομικής πολιτικής δεν φαίνεται μόνο από τη σύγκριση έμμεσης - άμεσης φορολογίας. Παρόμοια εικόνα παρουσιάζει και η επίβολη της άμεσης φορολογίας. Στην περίοδο 1958 - 1962 το μερίδιο των μισθωτών στο σύνολο του εισοδήματος που φορολογείται αύξηθηκε από 34,6% σε 40,1%, ενώ το αντίστοιχο μερίδιο των έμποροβιαμηχανικών επιχειρήσεων μειώθηκε από 40,3% σε 34,3%, γεγονός που δεν μπορεί να εξηγηθεί από την ταχύτερη αύξηση του εισοδήματος των μισθωτών αλλά μάλλον: Από την νόμιμη και παράνομη φοροδιαφυγή των μεγάλων επιχειρήσεων, τις φορολογικές διευκολύνσεις στο μεγάλο κεφάλαιο και την πολιτική άνοιχτών θυρών για τα ξένα μονοπώλια.

Όσο το μονοπωλιακό κεφάλαιο δεν ενδιαφέρεται για την έσωτερική μας αγορά και σήμερα κατά κύριο λόγο είναι προσανατολισμένο να παράγει για το έξωτερικό, έκμεταλλεύόμενο το χαμηλό κόστος παραγωγής στη χώρα, η κρατική πολιτική συνεπικουρεί άμεσα και έμμεσα.

Άμεσα, με την παροχή φορολογικών διευκολύνσεων που μειώνουν το κόστος παραγωγής και την δημιουργία του έκαστοτε απαιτούμενου ύποστηρίγματος έργων για τις ξένες επενδύσεις με τους έθνικούς πόρους.

Έμμεσα, με την βαριά φορολογία του λαού, έτσι που να εξευρίσκει πόρους για την πολιτική της και να περιορίζει κατά το δυνατό την κίνηση της έσωτερικής αγοράς και την επακόλουθη αύξηση του κόστους εργασίας που θα ζημίωνε τα μονοπώλια.

Μόνο η καθιέρωση κλιμακωτής άμεσης φορολογίας, που θα επιβάλλει την ανάκατανομή του εισοδήματος, η πάταξη της φοροδιαφυγής και η αυστηρή φορολόγηση του ξένου κεφαλαίου, η αναδιοργάνωση των έμμεσων φόρων και η σταδιακή εξάλειψή τους από τα είδη και τις υπηρεσίες πλατιάς κατανάλωσης, είναι δημοσιονομικά μέτρα που μπορούν να ικανοποιήσουν το έπιταχτικό αίτημα της οικονομικής ανακούφισης του λαού και να εκπληρώσουν μια από τις απαραίτητες προϋποθέσεις για ένα σχέδιο πραγματικής οικονομικής ανάπτυξης.

Η χαλάρωση του αύξητικού ρυθμού στη βιομηχανία

Στην τελευταία τριετία η ελληνική βιομηχανία, που — υποτίθεται — επιχειρεί το «άλμα ζωής ή θανάτου» για την επιβίωσή της στην Κοινή Άγορά, παρουσιάζει μια συνεχώς έπιτεινόμενη χαλάρωση στον αύξητικό της ρυθμό. Ένώ στο 1960 η βιομηχανική παραγωγή αύξηθηκε κατά 10%, στο 1961 αύξηθηκε κατά 5,2%, στο 1962 κατά 4,7% και στο α' 4μηνο του 1963 περίπου κατά 4%. Αυτά δέ, ενώ στο 5ετές πρόγραμμα προβλέπονταν έτήσια αύξηση 8,1%.

Είναι, βέβαια, αλήθεια, ότι στα τελευταία χρόνια παρατηρείται μια γενικότερη χαλάρωση στις Δυτικές οικονομίες, που σ' όρισμένες μάλιστα από αυτές, όπως στην αμερικανική και την άγγλική παίρνει κατά διαστήματα όξύτερο χαρακτήρα. Χωρίς άμφιβολία και η δική μας οικονομία, προσδεμένη στη Δύση, δέχεται την επίδραση αυτών των φαινομένων κάμψως, δεν άρκούν όμως αυτά για να έρμηνεύσουν την σημειούμενη χαλάρωση στη βιομηχανική μας παραγωγή. Και τούτο, γιατί η βιομηχανία μας, μέχρι σήμερα, στηρίζεται κατά βάση στην έσωτερική αγορά, που έμφανίζει αυξανόμενες ανάγκες τόσο σε κεφαλαιουχικά όσο και καταναλωτικά άγαθά: άσχετο αν συμπίεζονται οι ανάγκες αυτές από την μέχρι σήμερα οικονομική πολιτική. Δεν θα πρέπει, άλλωστε, να παραβλέψουμε το γεγονός, ότι η γενικότερη αυτή κάμψη δεν έμπόδισε βιομηχανίες σαν τη γαλλική και την ιταλική να κινηθούν με ρυθμό ταχύτερο από τον δικό μας.

Η εξήγηση, λοιπόν, του άνησυχητικού αυτού φαινομένου βρίσκεται κυρίως σε παράγοντες της δικής μας οικονομίας.

Θα πρέπει κατ' αρχή να τονίσουμε, ότι η σύνδεση της χώρας μας με την Κοινή Άγορά δημιούργησε στους φορείς της ιδιωτικής βιομηχανίας έντονα αισθήματα άβεβαιότητας για μια μεγάλη περίοδο, πράγμα που έπαιξε ρόλο άνασχετικό στο ρυθμό των ιδιωτικών επενδύσεων. Έξ άλλου, άρνητικά επέδρασε καη η άνεπάρκεια των πιστωτικών μέσων, που συνδυάζεται με έντονες κερδοσκοπικές τάσεις του Τραπεζικού Κεφαλαίου. Όταν το έπιτόκιο με συνυπολογισμό των διαφόρων επιβαρύνσεων, φθάνει στα 11%, καταντά άπαγορευτικά τα πιστωτικά μέσα για τις περισσότερες βιομηχανικές επιχειρήσεις και προπάντων τις μικρομεσαίες.

Στη χαλάρωση των ιδιωτικών επενδύσεων θα πρέπει ν' αντιπαραταχθεί το πρόβλημα των δημοσίων επενδύσεων, που έμφανίζεται με τρεις μορφές: Πρώτο, το ύψος των δημο-

σίων επενδύσεων σε σχέση με τις δαπάνες του προϋπολογισμού είναι έντελώς ανεπαρκές για χώρα που αγωνίζεται για την οικονομική της ανάπτυξη. Δεύτερο, η σύνθεση των επενδύσεων γίνεται σε βάρος των επενδύσεων στη βιομηχανία, που αποτελούν μικρό, σχετικά, ποσοστό. Και τρίτο, οι προγραμματιζόμενες επενδύσεις δεν εκτελούνται παρά κατά ένα μέρος.

Τὰ ὅσα ἀναφέραμε γιὰ τὶς επενδύσεις, δημόσιες καὶ ἰδιωτικές, ἔχουν σὰν τελικὸ ἀποτέλεσμα τὴν ἀνεπάρκειά τους καὶ σχετικά με τοὺς στόχους τῆς ἐκβιομηχάνισης καὶ συγκριτικὰ με τὶς ἄλλες Δυτικές οικονομίες. Χαρακτηριστικὰ ἀναφέρουμε, ὅτι στὸ 1962 οἱ επενδύσεις γιὰ τὴ Βιομηχανία ἀποτελοῦσαν μόνο τὸ 14% τοῦ συνόλου τῶν επενδύσεων ἢ τὸ 3% τοῦ Ἐθνικοῦ μας Εἰσοδήματος.

Ἀπ' τὴν ἄλλη πλευρὰ ἡ στασιμότητα ποὺ παρατηρεῖται στὴ ζήτηση, ἰδίως καταναλωτικῶν ἀγαθῶν, ὀφειλόμενη στὴ μείωση τόσο τοῦ ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος ὅσο καὶ τοῦ πραγματικοῦ εἰσοδήματος τῶν ἐργαζομένων, ἐπιδρᾶ ἐπίσης ἀνασχετικὰ στὸ ρυθμὸ αὐξήσεως τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς. Ἀρκεῖ νὰ σημειωθεῖ, ὅτι τὸ 1962 οἱ κλάδοι τῆς βιομηχανίας μας οἱ ἄμεσα ἐξαρτημένοι ἀπ' τὴν κατανάλωση, ὅπως τροφίμων, ποτῶν, καπνοῦ, δέρματος κ.ἄ. ἦ παρουσίασαν αὐξηση τῆς παραγωγῆς κάτω ἀπ' τὸν μέσο ὄρο (4,7%) ἢ ἀκόμα καὶ καθαρὴ μείωση.

Ἐξ ἄλλου, στὰ τελευταῖα χρόνια εἶχαμε, με ἐξαιρέση τὸ 1961, μειωμένη ἀγροτικὴ παραγωγή, πράγμα ποὺ ἔντονα ἐπέδρασε στὴν ἐξαρτημένη σὲ μεγάλο βαθμὸ ἀπ' τὴ γεωργία βιομηχανία μας.

Τέλος, ἡ συνεχῶς ἐντεινόμενη συγκέντρωση καὶ συγκεντροποίηση τοῦ κεφαλαίου καὶ ἡ διείσδυση τῶν ξένων μονοπωλίων, δημιουργεῖ συνθήκες ἀποσύνθεσης γιὰ τὴ μικρομεσαία βιομηχανικὴ ἐπιχείρηση, ποὺ ὡς σήμερα ἀποτελεῖ τὴ βάση στὴ βιομηχανία μας. Σημειώνουμε χαρακτηριστικὰ, ὅτι στὰ ἔτη 1960 καὶ 1961 οἱ βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις με κεφάλαιο 20 - 30 ἐκ. δρχ. εἶχαν ἀπόδοση τοῦ κεφαλαίου τους ἀντίστοιχα 21,96% καὶ 16,04%, ποὺ ἄλλωστε διατηρήθηκε ἀρκετὰ ὑψηλὴ καὶ γιὰ τὶς βιομηχανικὲς ἐπιχειρήσεις με κεφάλαιο πάνω ἀπὸ 30 ἐκ. (ἀπὸ 7,5% ὡς 12% περίπου). Ἔτσι, ἡ αὐξημένη παραγωγή ὀρισμένων μεγάλων βιομηχανικῶν μονάδων, ἀπλῶς κάλυψε τὴν ἀποσύνθεση τῆς παραγωγῆς τῶν μικρομεσαίων βιομηχανικῶν ἐπιχειρήσεων.

Ἀπ' τὴν παραπάνω ἀνάλυση ἔγινε, νομίζουμε φανερό, ὅτι τὰ αἷτια τῆς παύσεως στὸν αὐξητικὸ ρυθμὸ τῆς βιομηχανικῆς μας παραγωγῆς δὲν ἔχουν χαρακτήρα παροδικό, ἀλλὰ συνδέονται κατὰ τὸν πιὸ ἄμεσο τρόπο με τὴ διάρθρωση καὶ τὶς ὀργανικὲς ἀδυναμίες τῆς οἰκονομίας μας, καθὼς καὶ με τὶς διαρθρωτικὲς πράγματι ἀλλαγές, ποὺ φέρνει στὴν οἰκονομία μας τὸ ἄνοιγμα τῶν πυλῶν στὰ ξένα μονοπώλια καὶ στὸν ξένο ἀνταγωνισμό. Ἔτσι, τὰ ὅσα παραπάνω ἀναφέραμε ἐρμηνεύοντας τὴν χαλάρωση τοῦ αὐξητικοῦ ρυθμοῦ στὴ βιομηχανικὴ παραγωγή, μποροῦν νὰ ἀναχθοῦν στὶς ἀκόλουθες βασικὲς πλευρὲς τοῦ οἰκονομικοῦ μας προβλήματος:

Πρῶτο, ἡ ἐξάρτηση τῆς βιομηχανίας μας ἀπ' τὴν ἀγροτικὴ παραγωγή σημαίνει ὅτι οἱ κυβερνητικὲς τυμπανοκρουσίες μιᾶς ὀλόκληρης ὀκταετίας δὲν ἄλλαξαν στὴν οὐσία τὸν χαρακτήρα τῆς οἰκονομίας μας σὰν ὑπανάπτυκτης.

Δεύτερο, τὸ 5ετὲς πρόγραμμα ἀπέτυχε καὶ ἀπὸ ἀποψη στόχων καὶ ἀπὸ ἀποψη πραγματοποιήσεων. Γιατὶ ἡ «συρραφὴ ἔργων», ποὺ καμμιά σχέση δὲν εἶχε με τὰ ἐπισημονικὰ προγράμματα, δὲν ἦταν βέβαια ἱκανὴ νὰ μεταβάλλει τὴ διάρθρωση τῆς οἰκονομίας μας καὶ νὰ ὀδηγήσει στὴν ἐκβιομηχάνιση. Ἐξ ἄλλου, καθὼς σημειώθηκε, ἡ αὐξηση τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ὑπολείπεται ἀπὸ τοὺς στόχους τοῦ 5ετοῦς.

Τρίτο, ἡ ἐπίρριψη τοῦ κύριου βάρους τῆς προσπάθειας στὴν πολυῦμνητη «ἰδιωτικὴ πρωτοβουλία» ἐπέφερε τὴν ἀνάσχεση τοῦ ρυθμοῦ στὴ βιομηχανικὴ παραγωγή. Μιὰ ἀστικὴ τάξη χωρὶς βιομηχανικὴ παράδοση, ποὺ ὡς σήμερα ἀναπτύχθηκε κυρίως σὰν ἐμπορομεσιτικὴ καὶ τοποτηρητὴς τοῦ ξένου κεφαλαίου στὴ χώρα, ἦταν ἐντελῶς ἀνίκανη νὰ παίξει, τουλάχιστο αὐτοδύναμα, τὸ ρόλο γιὰ τὸν ὁποῖο τάχα τὴν προόρισαν. Γι' αὐτὸ κι ὡς σήμερα κατὰ βάση ἀπέτυχε. Κι ὅπου δημιούργησε βιομηχανικὲς μονάδες, ἐκτὸς ἀπὸ ὀρισμένες ἐξαιρέσεις, ἀπλῶς προσαρμόζει τὸ ρόλο τῆς τοῦ μεσάζοντα τῶν ξένων μονοπωλίων στὶς νέες συνθήκες. Θὰ πρέπει λοιπὸν νὰ μελετηθεῖ ἐξ ὑπαρχῆς τὸ πρόβλημα τῶν φορέων τῆς παραγωγικῆς προσπάθειας. Τὸ Κράτος σ' αὐτὸ ἔχει τὸν πιὸ σημαντικὸ ρόλο. Τὸ Κράτος ὁμῶς σὰν ἐκφραστὴς τῶν λαϊκῶν συμφερόντων κι ὄχι σὰν ὄργανο τῆς «ἰδιωτικῆς πρωτοβουλίας».

Τέταρτο, ἡ σύνδεσή μας με τὴν Κοινὴ Ἀγορὰ ἐπιτάχυνε καὶ ὄξυνε δυὸ φαινόμενα, ποὺ ποτὲ δὲν ἦσαν ξένα στὴν ἐλληνικὴ οἰκονομία, σήμερα ὁμῶς τείνουν νὰ προσλάβουν χαρακτήρα κυριαρχικό. Τὸ πρῶτο, ἡ εἴσοδος τῶν ξένων μονοπωλίων στὴ χώρα, τόσο με τὴ μορφή τοῦ επενδυομένου ξένου κεφαλαίου ὅσο καὶ με τὴ μορφή τῶν ἐτοιμῶν βιομηχανικῶν προϊόντων, ποὺ ἀποκλείουν κι ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ ἀγορὰ τὰ προϊόντα τῆς ἐθνικῆς μας βιομηχανίας. Τὸ δεύτερο, ἡ συγκέντρωση καὶ συγκεντροποίηση τοῦ κεφαλαίου με τὴ βοήθεια δὲ τῶν ξένων μονοπωλίων καὶ κάτω ἀπὸ τὴ δαμόκλειο σπάθη τοῦ ἀνταγωνισμοῦ τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς παίρνει διαρκῶς ἐντεινόμενους ρυθμούς, στηρίζοντας τὴ νέα μορφή τοῦ βιομηχανικοῦ μας οἰκοδομήματος στὴν κατάπιψη τῆς ἐθνικῆς μας βιομηχανίας καὶ προετοιμάζοντας ἔτσι τὴν ἐξαφάνιση τῆς ἐθνικῆς μορφῆς τῆς οἰκονομίας μας.

Ἀντιμετωπίζοντας τὰ πράγματα ἀπ' αὐτὴ τὴ σκοπιά, ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι φαινόμενα ὅπως ἡ χαλάρωση τοῦ αὐξητικοῦ ρυμοῦ τῆς βιομηχανικῆς παραγωγῆς ἔχουν πολὺ βαθιεῖς ρίζες· εἴμαστε λοιπὸν ὑποχρεωμένοι νὰ καταπολεμήσουμε τὶς «ἐμβαλωματικὲς» προτάσεις τῶν ἀρμοδίων καὶ τῶν θεωρητικῶν τους συμβούλων καὶ νὰ ἐπιστημάνουμε τὸν κίνδυνο τοῦ ἀφανισμοῦ τῆς ἐθνικῆς μορφῆς τῆς οἰκονομίας μας καὶ στὸ λαὸ μας γενικὰ καὶ στοὺς φορεῖς τῆς ἐθνικῆς μας βιομηχανίας εἰδικότερα, ποὺ ἄμεσα θίγεται ἡ ἴδια ἡ ἐπιχειρηματικὴ τους ὑπόσταση.

Τὰ μέτρα γιὰ τὸ Ἑλληνικὸ σιτᾶρι

Σύμφωνα μὲ τὰ δημοσιευθέντα στοιχεῖα τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἡ καλλιεργηθεῖσα κατὰ τὴν τρέχουσα περίοδο μὲ σιτᾶρι ἔκταση παρουσιάζεται μειωμένη κατὰ 1.600.000 στρέμματα. (1962: 10.915.000 — 1963: 9.300.000). Ἀπὸ αὐτὰ τὰ 800 χιλιάδες στρέμματα περίπου καλλιεργήθηκαν μὲ ἄλλες ἐαρινὲς καὶ θερινὲς καλλιέργειες, ἔστω καὶ ἀμφιβόλου ἀποδόσεως, ἔμειναν δὲ ἐντελῶς ἀκαλλιέργητες καὶ χωρὶς κανένα παραγωγικὸ εἰσόδημα 800 χιλιάδες καὶ πλέον στρέμματα.

Ἡ μέση ἐτήσια στρεμματικὴ ἀπόδοση τῶν ἐκτάσεων ποὺ καλλιεργήθηκαν μὲ σιτᾶρι τὴν τελευταία πενταετία ὑπολογίζεται σὲ 155 κιλὰ περίπου καὶ ἡ ἀκαθάριστη ἀξία τῆς παραγωγῆς σιτηρῶν κατὰ στρέμμα, μὲ βάση τὴν μέση σταθμικὴ τιμὴ σίτου (3.11) σὲ 480 δρχ. Ἐτσι ἐφέτος τὸ εἰσόδημα ἀπὸ τὴν σιτοκαλλιέργεια θὰ εἶναι μειωμένο τουλάχιστο κατὰ 400.000.000 δρχ.

Οἱ ζημιὲς ποὺ προκάλεσε ἡ κακοκαιρία τοῦ περασμένου χειμῶνα στὸ ζωϊκὸ καὶ τὸ πάγιο κεφάλαιο εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ἔχουν σοβαρὴ ἐπίπτωση στὸ συνολικὸ ὕψος τῆς ἐφετεινῆς ἀγροτικῆς παραγωγῆς καὶ τοῦ ἀκαθάριστου ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος. Γενικὰ θεωρεῖται ἀμφίβολο ἂν τοῦτο θὰ φθάσει τὸ ὕψος τοῦ 1962, τὸ ὁποῖον, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἦταν κατὰ 5,6% μικρότερο τοῦ 1961. Κατὰ συνέπεια ἡ κατὰ 400.000.000 δρχ. μείωση τοῦ εἰσοδήματος ἀπὸ τὴ σιτοκαλλιέργεια τοποθετούμενη μέσα σὲ μιὰ γενικώτερη, ὅπως προβλέπεται, μείωση τοῦ ἀγροτικοῦ εἰσοδήματος, δημιουργεῖ κινδύνους σοβαροὺς τόσο γιὰ τοὺς ἀγρότες μας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν ὅλη μας οἰκονομία.

Παράλληλα, ἡ κατὰ 350.000 τόννους μειωμένη σιτοεσοδεία δημιουργεῖ πρόβλημα εἰσαγωγῆς ἀνάλογης ποσότητας σίτου ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Τὸ σιτᾶρι αὐτὸ εἶναι δυνατὸ καὶ συμφέρον στὴν οἰκονομία μας νὰ εἰσαχθεῖ ἐπ' ἀνταλλαγῆ μὲ ἄλλα ἐξαγωγίμα ἀγροτικά μας προϊόντα ποὺ ἡ τοποθέτησή τους στὴ διεθνή ἀγορὰ ἀντιμετωπίζει δυσκολίες. Ὅπωςδήποτε εἰσαγωγὴ σίτου τῆς κλάσεως τῶν 350.000 τόννων, μὲ τὴ διαφορά τιμῆς μεταξὺ μέσης σταθμικῆς τιμῆς ἑλληνικοῦ σταριοῦ βάσει τῆς ὁποίας γίνεται ἡ κοστολόγηση ἄρτου καὶ τῆς διεθνοῦς τιμῆς C.I.F. Πειραιᾶ (3,11 - 2,35 περίπου), ἀφήνει ἐνεργητικὸ 300.000.000 δρχ. περίπου. Τὸ ποσὸ αὐτὸ προστιθέμενο στὸ μόνιμο ἐτήσιο περίσσειμα ποὺ παρουσιάζει τὸ κύκλωμα σίτος - ἄλευρα - ἄρτος, ἐπιτρέπει τὴν ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων τῶν σιτοπαραγωγῶν μας, χωρὶς ἐπιβάρυνση τοῦ συνόλου.

Γιατὶ τὰ μέτρα ποὺ ἐξήγγειλε ἡ Κυβέρνηση, μὲ τὸ δικαίωμα παραδόσεως πλέον τοῦ 1962:

α) 350 κιλῶν κατ' ἀνώτατο ὄριο στοὺς καλλιεργητὲς τῶν 8 - 10 στρεμμάτων.

β) 10 κιλῶν κατὰ στρέμμα, πλέον ἐκείνων τοῦ 1962, στοὺς σιτοκαλλιεργητὲς τῶν 11 - 30 στρεμμάτων, ὕστερα ἀπὸ ἀφαίρεση τῶν 10 στρεμμάτων καὶ μὲ προνόμια τὴν τιμὴ 3,60 (0,90 πλέον τῆς τιμῆς ἀσφαλείας) καὶ

γ) 10 κιλῶν κατὰ στρέμμα, πλέον ἐκείνων τοῦ 1962, στοὺς σιτοκαλλιεργητὲς τῶν 31 - 40 στρεμμάτων, ὕστερα ἀπὸ ἀφαίρεση τῶν 10 στρεμμάτων καὶ μὲ προνομιακὴ τιμὴ 3,225 (0,525 πλέον τιμῆς ἀσφαλείας), δὲν καλύπτουν οὔτε τὸ 10% τοῦ ἀπολεσθέντος ἐφέτος εἰσοδήματος τῶν σιτοπαραγωγῶν, τῶν παραγωγῶν τῆς χώρας μας ποὺ ἀπολαμβάνουν τὸ μικρότερο εἰσόδημα καὶ μόνο σὰν ἐμπαιγμὸς μποροῦν νὰ χαρακτηριστοῦν.

